

POSLEDNÍ PLANETA

Michal Tesař

Michal Tesař

POSLEDNÍ
PLANETA

Jednou přijde den, kdy nám naše planeta všechno vrátí. Možná bude pozdě.

A lidé? Pochopí? Půjdou to zkusit jinam?

1. BIOGEOLOGIE

Společnosti jako WHO, Industriální rada, Asociace geologů či Syndikát biologů varovaly několikrát společně obyvatelstvo planety Země skrze vlády jednotlivých států před několika rizikovými faktory, které ohrožovaly samou existenci druhu *Homo sapiens*. Ale nikdo tato vážně míněná varování nedokázal dobře vyhodnotit, a když se stalo, co tyto společnosti předpověděly, bylo pozdě. Později historici tyto proudy označili jako „Tři tragické“.

Tím prvním bylo přelidnění planety. Děsivá vize malthusiánské teorie došla naplnění v roce 2036. Tehdy se číslo, vyjadřující počet obyvatel planety, přehouplo přes 12 miliard! Bylo zhora nemožné uživit takové množství i vzhledem k tomu, že půda byla vyčerpaná a plná umělých hnojiv z předešlých desítek let, kdy se neuváženě zvyšovaly výnosy pro neustále rostoucí populaci. Hospodářsky významné plodiny jako pšenice, kukuřice či brambory nebylo možno pěstovat i z důvodu nesmyslné zástavby, kdy obrovské městské aglomerace ubíraly ornou půdu. Chemie v půdě znečistila vysoké procento spodních vod bez ohledu na místo, stát či kontinent. Dalším faktorem krize z přelidnění bylo počasí, které se měnilo k horšímu. Přibývaly suché roky, náhlé prudké bouře, tornáda a krupobití znehodnocovala už tak slabou zemědělskou úrodu, hrozily bleskové povodně, vyplachující městskou kanalizaci a odnášející kontamino-

vanou vodu do krajiny. V důsledku všech těchto jevů začala temná část dějin lidstva. Organizace spojených národů začala hovořit o novém stěhování národů a přicházejícím armageddonu. Do pohybu se totiž daly lidské řeky, které se valily z celé Afriky, Asie a severní Evropy a celý tento děsivý příboj na sebe narážel ve středoevropském prostoru. Státy jako Francie, Německo, Česko, Slovensko, Maďarsko, Rakousko, Itálie a celý Balkánský poloostrov byly donuceny vyhlásit stav národního ohrožení a stanné právo! Anarchie, bezpráví, rabování, pouliční potyčky, znásilňování, vraždy, to vše zachvátilo střední Evropu jako morová rána! Ve všech dotčených státech byla povolána na pomoc armáda i její aktivní zálohy a po téměř sedmi měsících tvrdých střetů se tento lidský příliv podařilo zastavit. Na hranicích vyrostly vysoké ploty zakončené žiletkovým drátem a vedením vysokého napětí a teprve tato opatření a trvalá ostraha vystavily stop dalším hladovějícím a prchajícím. Nikdo nechtěl vyslyšet představitele výše zmíněných států, že již není možné přijímat další a další uprchlíky. Ostraha hranic se stala životně důležitým úkolem a na denním pořádku byly často stovky obětí. Objevily se šokující záběry pláží vyhlášených letovisek, kde moře vyplavovalo na břeh mrtvoly migrantů, ať už se utopili na cestě, nebo byli zastřeleni příslušníky ozbrojených sil nárazníkových států a následně jimi hozeni do moře. Rozkládající se těla zapáchala a hrozilo reálné nebezpečí vypuknutí epidemie. Na přímý příkaz předsedy Evropské rady se na plážích i blízkém okolí začaly hloubit vápenné jámy. Bylo zřejmé nač! Evropa ustála za cenu obrovských materiálních a lidských obětí tento šok, ovšem migrační proud se nezastavil. Rozděлил se na dvě větve arazil si

cestu dál. Nejdříve do Ruska a poté do Ameriky. Ani v jednom případě se však toto řešení neukázalo být šťastným. Rusko reagovalo téměř okamžitým nasazením armády v nárazníkových zónách. Ke slovu přišla pěchota, obrněná vozidla i vzdušné síly. Denní reportáže z míst po celé délce evropské hranice Ruska ukazovaly děsivé záběry lidí, vrhajících se pod kola a pásy vojenských vozidel, mrtvolky na plotech z ostnatých drátů, roztrhaná těla po zásazích raket z bojových vrtulníků. Záběry ale také ukazovaly vyčerpané a plačící vojáky, kteří museli v zájmu většiny střílet do valícího se řečiště lidských těl. Atmosféra této etapy lidských dějin připomínala třicetiletou válku, kdy Evropou táhly armády a drancovaly bez ohledu na vyznání, národnost či loajalitu té které země. Vojáky nahradily hladovějící davy, se kterými se pochopitelně svezli i náboženští fanatici, teroristé či lidské hyeny, bezostyšně a lhostejně vydělávající na lidském neštěstí. Tato sorta se živila nadějemi zoufalců, kteří za nesmyslně vysoké částky koupili místo na palubě zaoceánských lodí – většinou starých tankerů – a s nadějí v srdci se nalodili po vyčerpávajícím martyriu pěší poutě koridory evropských cest, které hlídaly tisíce vojáků, a bez milosti zastřelili každého, kdo by měl tendence vybočit z řady.

Neoficiálními nástupními místy se stala portugalská pobřežní města, avšak ani pořízení předraženého lodního lístku nebylo možno brát jako úspěch. Když se totiž daly do pohybu konvoje s lidským nákladem na palubách, vydala americká vláda prohlášení o ochraně státních hranic, které začínalo slovy: „*Jakékoliv narušení teritoriálních*

vod Spojených států amerických bude bráno jako akt násilného vniknutí a adekvátně bude na tuto situaci reagováno.“

V praxi toto prohlášení znamenalo aktivizaci všech bojeschopných plavidel U.S. Navy a námořního letectva a nemilosrdné potopení každé podezřelé lodi, která neuposlechne rozkazu k opuštění výsostných vod. Lidé na palubách se tak stali vězni Atlantského oceánu, neboť Evropská rada obrany zareagovala – sice pozdě, ale přece – úplně stejně jako Spojené státy a vyslala hlídkové čluny do pobřežních vod Portugalska, Francie, Španělska, Velké Británie a Norska. Došlo i na střety vracejících se plavidel a televizní záběry hořících lodí šokovaly celý svět, který ovšem na druhou stranu potichu a úlevně vydechoval. Migrační vlna se pomalu zastavovala.

Ke slovu se samozřejmě přihlásila i katolická církev, která ústy svého papeže Františka Pavla II. připodobňovala tento stav k apokalyptickým vizím v evangeliu svatého Jana, které prý docházely naplnění. Naštěstí tyto výkřiky nikdo příliš nevnímal a každý stát se soustředil na bezpečnost svých občanů.

Jako druhý tragický krok se projevil dluh vůči ekologii planety Země. Jestliže se do ekonomicky silných regionů tlačily miliony hladovějících, nebyl to problém, který by lidstvo nemohlo vyřešit. Daleko nebezpečnějším se jevilo tání arktických a pevninských ledovců v důsledku globálního oteplování. V kdysi pevném ledovém příkrovu čekaly jako smrtící Šípkové Růženky kmeny zákeřných nemocí, které WHO již dávno označila za vymýcené. Avšak když na pobřeží Grónska havarovala loď ruské Akademie věd, na jejíž palubě nebyl nikdo naživu a speciální jednotky našly pouze nafouklé

mrtvoly, celý svět se zděsil. Po přestálé a těžce zvládané migrační krizi obcházel Evropu strašidlo pravých neštovic, dýmějového moru či španělské chřipky. Ve chvíli, kdy se ke svým lékařům v celé severní Evropě dostavovalo stále více pacientů s podivnými mokvajícími puchýři na těle a v australském Brisbane zemřelo několik desítek lidí na agresivní chřipku, rozhoupala Světová zdravotnická organizace poplašné zvony. Z evropských centrál této organizace vyrážely denně týmy do ohrožených oblastí, aby monitorovaly rozšiřování těchto nemocí. Počty nemocných a mrtvých rostly exponenciálně a svět byl na pokraji biologické zkázy. Narychlo svolaný lékařský summit v Paříži vyzýval všechny státy k maximální ostraze hranic a k nasazení biologických jednotek vojenských sil.

Když Dante psal svoji *Božskou komedii*, zdaleka netušil, že se jeho vize pekla, stejně jako představy malíře Albrechta Dürera, zhmotní do gigantických rozměrů a svět bude balancovat na hraně bytí a nebytí. Půl roku po propuknutí pandemie se počet obyvatel na celé Zemi snížil o čtyři miliony! Byla pozastavena letecká doprava, všechny státy drasticky omezily možnosti vycestovat ze země. Celý svět byl uzavřen do karantény. Vysoká úmrtnost si žádala radikální řešení, aby se nešířily nemoci z mrtvých a tlejících těl. Aktivovány byly dávno vyhaslé vysoké pece v metalurgických komplexech a tyto továrny se staly obrovskými krematorii. Lidé protestovali proti nehumánnímu zacházení s ostatky zemřelých, nebylo však jiné cesty. Symbolem tohoto děsivého období se stal voják ve žlutém antibakteriálním obleku s obličejovou maskou, který řídí chod obrovské žhavé pece, do které nákladní vozy svázejí mrtvoly. Když se však kapacita těchto

továren na smrt stala nedostačující, přišla ke slovu hlubinná úložiště. Vytěžené doly na uhlí, uran či jiná nerostná bohatství se doslova ze dne na den staly masovými hroby. Pokud se naplnila štola, betonová zátka s lehce radioaktivním vnitřním uzávěrem dokonale zapečetila svůj hrůzný obsah.

Byly to neskutečně děsivé a kruté roky, nicméně přísloví o tom, že všechno zlé je k něčemu dobré, platilo i v tomto období. Počet obyvatel na Zemi se od roku 2036 do roku 2056, kdy se podařilo úplně zastavit migrační krizi a vyřešit problém nákazy „dávno zapomenutými“ nemocemi, snížil z 12 na 7 miliard. Téměř polovina lidstva zemřela a někteří v tom spatřovali paralelu k veliké morové epidemii, která se prohnala středověkou Evropou a paradoxně tak spustila nový umělecký a životní styl, nazvaný později renesance. Po této globální zkáze, která zasáhla všechny společenské vrstvy, již WHO ve spolupráci se všemi státy a jejich čelnými představiteli dokázala udržet porodnost v přijatelných mezích i v zemích, které dříve na kontrole nativity příliš nespolupracovaly.

Když už se zdálo, že lidstvo jako druh obstálo v této těžké zkoušce, ozvala se do třetice na jaře roku 2056 sama příroda a učinila poslední tragický krok.

První jarní dny tohoto roku nebyly plné radosti z nového života a pro lidstvo téměř na celé planetě Zemi způsobily děsivý šok. V krásné a téměř nedotčené oblasti Yellowstoneu se k životu probudil supervulkán! Předpovědi seismologů již z přelomu milénia nebyly nijak optimistické, avšak černý scénář jejich předpovědí se naplnil až v zimě roku 2055. Z parku počala prchat zvěř, medvědi nedokázali

upadnout do zimního spánku, v řekách hynuly tisíce ryb a ptáci se při přeletu do teplejších končin této oblasti vyhýbali. Brzy roztál všechen sníh v okruhu třiceti kilometrů v okolí podzemní sopky, v zemi se otevíraly nové průduchy, kterými jako bezpečnostními záklopkami unikál dým a přehřátá pára. Termosnímky z družic a dronů potvrdily stoupající teplotu půdy v bezprostřední blízkosti sopečného hnízda. První skromné odhady naznačovaly, že budoucí kráter bude mít průměr od 5 do 7 kilometrů a jeho výbuch – který je neodvratný – zasáhne téměř celé území Severní Ameriky, část Ruska, Grónsko, Island a okrajově také Norsko, Británii, pobřeží Francie a Portugalska. Byla to neodvratná vize, bohužel však zcela reálná!

Yellowstonský „*Velký*“, jak jej média nazvala, vyvrhl první krychlové kilometry prachu, popela a kamení ráno 25. dubna 2056. Když pominulo nebezpečí možné exploze, vzlétly k postižené oblasti stovky hasičských letadel ze všech států americké Federace a počaly vzniklý prašný mrak mlžit vodní tříští z nádrží. Toto opatření již prošlo úspěšnou zkouškou v létě roku 2027, kdy se připomněla Etna na Sicílii. Italské a francouzské letecké síly vyzkoušely tento způsob čištění ovzduší a zdál se být účinným. Vodní mlha na sebe vážala popílek a částičky prachu a vzniklá emulze padala k zemi či do moře. Avšak co platilo v případě sicilského vulkánů, na „*Velký*“ příliš neúčinkovalo. Objem popílku a prachu byl několikanásobně větší než u Etny a letadla nedokázala pojmout do svých nádrží dostatek vody, aby proměnila znečištěný vzduch v jasné nebe. Bylo více než zřejmé, že člověk je zde zcela bezmocný. Nezbývalo než vyklízet perimetr vulkánů a čekat. V noci z 18. na 19. květen přišel první výbuch.

Mohutná exploze rozervala vzdušné vrstvy a hluk výbuchu obletěl celou zeměkoulí jako kdysi zvuk sopky Krakatoa! Země pukala, všude se objevovaly výrony vařící páry, žhavého magmatu, do vzduchu vyletovaly hořící kusy skal. Následné zemětřesení o síle více než 9 stupňů RichtEROVY škály doslova rozervalo zemskou kůru. Na tváři Severní Ameriky se objevila obrovská prohlubeň, která se táhla od západu na východ. Prezident Spojených států vyhlásil okamžitě výjimečný stav a všeobecné ohrožení. Po celé zemi nastal hromadný exodus. Ze zatím funkčních letišť odlétala letadla do Evropy, Asie i Austrálie, aby se poté vracela zpátky s humanitární pomocí pro zasažené oblasti. Veškeré světové obchodní i válečné loďstvo doslova obklíčilo severoamerický kontinent, aby fungovalo podobně jako letecký most a dopravovalo pryč lidi, kteří měli to nesmírné štěstí, že se dostali v pořádku k pobřeží Atlantiku či Pacifiku. Avšak i přes tuto mohutnou a včasnou pomoc si první výbuch „*Velkého*“ vyžádal téměř dva a půl milionu obětí!

Dne 26. května ve tři hodiny ráno přišel druhý úder pro umírající světadíl. Výbuch nebyl již tak silný, neboť kráter již byl dostatečně široký, další zemětřesení však dokonalo dílo zkázy po první explozi. Pevninská deska se roztrhla jako papír. Pohoří Kordillery se rozestoupilo a bouřící vody Tichého oceánu začaly zaplavovat ošklivou jizvu na tváři matičky Země. Téměř tři kilometry široká trhлина se táhla až k Velkým jezerům. Následná tsunami zaplavila východní část Ruska, přehnala se přes Havajské ostrovy, Japonsko a její ničivou sílu zastavila oblast jihovýchodní Asie, jejíž nespočet ostrovů a ostrůvků rozbil kompaktnost zabijácké vodní masy. Tato

destrukční síla za sebou zanechávala jen zmar, zkázu a smrt. Tam, kde se vlna prohnala, nezbylo prakticky nic. Žádní lidé, stromy ani domy nedokázaly odolat náporu milionů tun vody. Kilometry krychlové prachu a popela vyvržené do vzduchu při obou explozích „Velkého“ zastínily sluneční svit na severní polokouli a teplota se razantně snížila. Uprostřed jara nastala během několika dnů arktická zima. Kvetoucí rostliny spálil mráz, rodící se sklizeň všech zemědělských plodin vzala za své. Bylo více než zřejmé, že toto je velká rána pro všechny živočišné a rostlinné druhy na Zemi. Svět doslova zešlel a jeho vymknuté klouby děsivě bolely! Po rozsáhlém vymírání lidstva v předchozích letech, ať v důsledku migrační krize či umírání na znovu se objevující choroby, se po tomto úderu zdálo, že *Homo sapiens* je na seznamu ohrožených druhů, a to velmi vysoko a červenými písmeny. Situace byla strašná! Tak, jako umírali lidé, vymřel i nespočet rostlinných i živočišných druhů na zemi, v povětří či moři. Díky neutuchajícímu nasazení letadel z Austrálie a jižní Afriky s velkými pohlcovači prachu pod trupy a neustálému kropení znečištěné atmosféry se po pěti měsících ukázalo slunce. Poskytovalo své teplo a světlo zcela zdecimované planetě. Není možné vyličit obrovské lidské utrpení a katastrofy, stejně jako velikou devastaci přírody. Avšak ne nadarmo si člověk přidal do svého druhového jména přívlastek *sapiens*, čili moudrý.

V postapokalyptickém světě se začal probouzet život, zprvu slabý pramínek se měnil v potok a posléze v širokou řeku, čímž byla dokázána moc organismu celé planety. Nebylo to závratné tempo, avšak přívrženci zastaralé Darwinovy teorie si potajmu mnuli ruce,